

4) art. 293 ust. 2 LSA narusza art. 29 ust. 6 dyrektywy 77/91/EWG w związku z art. 29 ust. 4 nie przewidując możliwości postanowienia przez walne zgromadzenie akcjonariuszy o wyłączeniu prawa pierwszeństwa objęcia obligacji zamiennych na akcje.

(¹) Dz.U. L 26 z dnia 31.1.1977, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 30 maja 2006 r. w sprawie T-87/94 J. C. Blom przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 8 sierpnia 2006 r. przez J. C. Bloma

(Sprawa C-344/06 P)

(2006/C 261/23)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: J. C. Blom (przedstawiciele: Pijnacker Hordijk i S. C. H. Molin, advocaten)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie T-87/94 w wersji sprostowanej postanowieniem Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 maja 2006 r. (T-87/94 REC) i uwzględnienie żądań skarżącego lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- Obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania w obu instancjach

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd uchybił swojemu obowiązkowi uzasadnienia nie uwzględniając w wyroku istotnych elementów argumentacji podniesionej przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji.

Zarzut drugi: Sąd niesłusznie nie uwzględnił, że instytucje w sposób wyraźny i bezwarunkowy uznały odpowiedzialność Wspólnoty wobec producentów znajdujących się w jego sytuacji. Ponadto Sąd niesłusznie orzekł, że wnoszący odwołanie nie może wywodzić praw ze stanowisk zajętych przez instytucje w postępowaniu sądowym i pozasądowym już choćby z tego powodu, że nie przyjął oferty na podstawie rozporządzenia nr 2187/93 (¹).

Zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony ze względu na poważne naruszenie przez Sąd uzasadnionych oczekiwań, jakie instytucje wzbudziły u producentów SLOM 1983. Ponieważ dalsze wyjaśnianie okoliczności nie jest konieczne, Trybunał może sam rozstrzygnąć sprawę w postępowaniu odwoławczym. Tytułem żądania ewentualnego wnoszący odwołanie wnosi o skierowanie sprawy do Sądu.

Zarzut trzeci: Sąd zastosował nieprawidłową miarę przy ocenie związku przyczynowego pomiędzy szkodą, którą poniósł wnoszący odwołanie, a bezprawnym zachowaniem Wspólnoty.

Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że na podstawie przydzielenia wnoszącemu odwołanie ostatecznej ilości referencyjnej nie doszedł do wniosku, iż miał on zamiar — z zastrzeżeniem dowodu przeciwnego — ponownego podjęcia produkcji po wygaśnięciu jego zobowiązania do niewprowadzania do obrotu. Przyjęcie przez Sąd, że nie miał on takiego zamiaru, jest poza tym niewytłumaczalne, a każdym razie niewystarczająco uzasadnione i nieprawidłowo stosuje zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2187/93 z dnia 22 lipca 1993 r. przewidujące ofertę rekompensat dla niektórych producentów mleka i przetworów mlecznych, tymczasowo objętych ograniczeniami prowadzenia przez nich handlu (Dz.U. L 196, str. 6)

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 22 czerwca 2006 r. w sprawie T-150/05 Markku Sahlstedt i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 22 czerwca 2006 r., wniesione w dniu 4 września 2006 r. przez Markku Sahlstedta, Juhę Kankkunena, Mikko Tannera, Toiniego Tannera, Liisę Tannera, Eevę Jokinena, Ailiego Oksanena, Olliego Tannera, Leenę Tannera, Ailę Puttonena, Risto Tannera, Toma Järvinena, Runo K. Kurko, Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry oraz MTK:n säätiö

(Sprawa C-362/06 P)

(2006/C 261/24)

Język postępowania: fiński

Strony

Wnoszący odwołanie: Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Aili Oksanen, Olli Tanner, Leena Tanner, Aila Puttonen, Risto Tanner, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry oraz MTK:n säätiö (przedstawiciel: K. Martinnen, asianajaja)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Republika Finlandii

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie T-150/05 oddalającego skargę jako niedopuszczalną;
- dopuszczenie skargi wniesionej w sprawie T-150/05;
- rozstrzygnięcie w sprawie i uwzględnienie żądań stron, które wystąpiły przed Sądem Pierwszej Instancji jako skarżący, a tym samym uwzględnienie w całości skargi wniesionej w sprawie T-150/50;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji uznał, że decyzja Komisji 2005/101/WE⁽¹⁾ nie dotyczy skarżących „bezpośrednio” w rozumieniu art. 230 WE. Orzeczenie oddalające skargę jako niedopuszczalną jest wadliwe pod względem prawnym i powinno zostać uchylone z następujących powodów:

1. Bezpośrednie oddziaływanie na sytuację prawną.

Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽²⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, przyjmując, że decyzja Komisji nie miała bezpośrednich skutków prawnych dla skarżących. Skarżący uważają jednak, że decyzja ta oddziałuje bezpośrednio na ich sytuację prawną, ponieważ

- i) ustanawia ostatecznie status obszaru chronionego dla danego terenu,
- ii) nałożyła na właścicieli gruntów zakaz pogarszania stanu i
- iii) wprowadziła obowiązek oceny planu lub przedsięwzięcia.

2. Automatyczne występowanie skutków bezpośrednich.

Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 6, uznając, że decyzja Komisji wywiera skutki prawne tylko w przypadku przyjęcia przez państwo członkowskie środków znajdujących się w zakresie jego uprawnień dyskrecjonalnych. Zdaniem skarżących z decyzji Komisji wynikają jednak częściowo skutki prawne takie jak zakaz pogarszania stanu i obowiązek oceny planów i przedsięwzięć, które następują automatycznie bez jakichkolwiek działań wdrażających państwa członkowskiego.

3. Brak skutecznych środków ochrony prawnej.

W prawie wspólnotowym obowiązuje w postępowaniu administracyjnym i sądowym zasada postępowania kontradiktoryjnego. Zgodnie z tą zasadą strony powinny dysponować w praktyce prawem do wniesienia skargi lub innym skutecznym środkiem odwoławczym od decyzji. Gdyby skarżącym odmówiono prawa do wniesienia skargi, nie mieliby na żadnym etapie tego postępowania możliwości zakwestionowania decyzji władz, w wyniku której ich grunty zostały włączone do sieci Natura 2000 oraz

nałożono na nich ograniczenia w postaci zakazu pogarszania stanu i obowiązku oceny. Chodzi tu o decyzję, która w sposób ostateczny nadaje danym terenom status obszarów Natury 2000.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, str. 7.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 5 lipca 2006 r. w sprawie T-357/05 Comunidad Autónoma de Valencia — Generalidad Valenciana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 6 września 2006 r. przez Comunidad Autónoma de Valencia

(Sprawa C-363/06 P)

(2006/C 261/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Comunidad Autónoma de Valencia — Generalidad Valenciana. (przedstawiciele: J.V. Sánchez-Tarazaga Marcelino, letrado, C. Fernández Vicién i I. Moreno-Tapia Rivas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- orzeczenie, iż niniejsza sprawa jest dopuszczalna i uzasadniona;
- uchylenie postanowienia Sadu Pierwszej Instancji z dnia 5 lipca 2006 r.;
- ponowne przekazanie sprawy Trybunałowi Pierwszej Instancji aby dopuścił skargę w pierwotnym jej brzmieniu i podjął wszczęte postępowanie;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na następujących zarzutach:

Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo: Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia traktatu WE, a w szczególności protokołu załączonego do traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (który na podstawie art. 311 traktatu WE stanowi jego integralną część), dokładniej jego art. 19, który ustanawia kryteria, którym podlega reprezentacja prawna stron przed sądami wspólnotowymi.